

Jeg vil derefter henvende mig til den højtærede Trafikminister. Jeg kan gøre det forholdsvis kort, da Ministeren har udtalt sig saa overmaade velvilligt med Hensyn til 15de Lønningsklasse, som han har gjort. Under Omtalen af et Beløb af 465,000 Kr. til Forbedring af Lønningen for hele dette Personale siger Ministeren nemlig: „Disse Beregninger ville, hvis Finansudvalget maatte ønske det, blive stillede til Raadighed for Udvalget, og hvis der fremkommer Ønsker, der ellers maa siges at være rimelige, skal jeg ogsaa være villig til at tage fornødent Hensyn til saadanne Ønsker fra Finansudvalget med Hensyn til de mere specielle Lønnings-satser for de enkelte Etater.“ Det er jo imødekommende Udtalelser. Jeg kan derfor indskrænke mig til at henvise dertil og sammen med andre ærede Medlemmer, der have talt om denne Lønningsklasse, udtale det Haab, at denne Sum maa vise sig tilstrækkelig til, at de, der staa i denne Lønningsklasse, kunne faa et saadant Løntillæg, at de i alt Fald komme paa Højde med tilsvarende Arbejdere i private Bedrifter. Timelønnen er jo meget lav, og Staten skulde dog helst være en god Arbejdsgiver, i alt Fald ikke ringere end private.

Jeg gør opmærksom paa et Forhold, som jeg synes tydeligt viser, hvad man mener at turde byde voksne Arbejdere, som Statsbanerne ville have i deres Tjeneste. Det er de saakaldte Fyrbøderaspiranter. De lønnes nu med 18 Kr. om Ugen, d. v. s. deri indbefattet Over- og Søndagsarbejde. Man kan, om man vil, kræve 22—24 Timers Arbejde i Døgnet af disse Folk. Det hører selvfølgelig op af sig selv en Gang, men det kan man i enkelte Tilfælde gøre, og man kræver ogsaa mange Gange meget Overarbejde og Søndagsarbejde af dem. Men saa kræver man noget mere. Man forlanger, at de, naar de faa fast Ansættelse, skulle skaffe Erklæring for, at de intet skyldte. Det synes jeg næsten er at kræve det umulige. Man kan ikke sætte en sulten Mand ind i et Spisekammer og forbyde ham at spise, og man kan ikke give en Mand for faa Penge at leve af, uden at han gør Gæld. Derfor henstiller jeg, at man har for Øje at sørge for at aflægge dem saadan, at de med god Samvittighed kunne afgive Erklæring om, at de intet skyldte, og at ogsaa de Folk, som paategne deres Erklæringer, kunne gøre dette med god Samvittighed.

Saa er der Remisearbejderne. De

have før faaet 50 pCt. for Overarbejde. Der er sket en Forandring med deres Timeløn, den er bleven højere, men samtidig har man indskrænket Betalingen for Overarbejde saaledes, at de kun faa 15 Øres Tillæg for Natarbejde fra 11 til 5; alt det andet faa de ingen Ting for. Dette har medført, at skønt de ganske vist nu faa en højere Timeløn, faa nogle en mindre Aarsfortjeneste.

Saa er der et Forhold ved Ulykkesforsikringen. Det er ikke det, som det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) talte om forleden Dag, men en anden Sag. Det gælder nogle af de faste Arbejdere. Ulykkesforsikringen ved Statsbanerne gælder for Dagpengenes Vedkommende kun for Ekstraarbejdere efter de første 13 Uger og for de faste Arbejdere, som ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse. Statsbanernes Sygekasse har jo i den senere Tid henledet Opmærksomheden paa sig — det skal jeg ikke komme ind paa —, men jeg gør opmærksom paa, at den ikke er obligatorisk, Statsbanernes Arbejdere behøve ikke at være Medlemmer af denne Sygekasse, og mange ere det ikke, fordi de vilde stille sig selv ugunstigere ved at være det. Deraf følger, at medens de faste Arbejdere, som ere i Statsbanernes Sygekasse, faa Dagpenge fra Ulykkestilfældets første Dag, faa andre faste Arbejdere slet ingen Dagpenge, heller ikke efter de 13 Ugers Forløb, fordi de ikke ere i Statsbanernes Sygekasse. Jeg synes, det er en urimelig Ordning, thi Statsbanernes Sygekasse opretholdes jo væsentlig ved Statens Bidrag. Staten giver altsaa Penge til nogle, men ikke til andre. Jeg synes, det er forkert og burde rettes, og jeg haaber ogsaa, det vil ske. Ulykkesforsikringsloven kræver det.

Der kunde maaske være noget at sige om Forhandlingerne ogsaa ved Statsbanerne, men det skal jeg ikke komme saa langt ind paa, thi der har man jo dog i alt Fald begyndt at forhandle. Den første Trafikminister under Systemskiftet, Christopher Hage, udgav den bekendte Ordre D. 880, hvorefter Arbejderne eller Funktionærerne havde Ret til at indgaa Forælinger og forhandle gennem disse. Men nu er der i denne Ordre en Bestemmelse, som siger, at Foreningen maa kun bestaa af dem, der ere ved Statsbanerne, og det giver sig af sig selv, at naar der er mange Funktionærer om at danne en Forening, som kræver, at de maa tage en enkelt eller maaske et Par af deres Kolleger til at udføre Arbejdet i Foreningen for dem, kan